

Sygn. akt III CSK 140/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Z. S.A. w K.
przeciwko M. sp. z o.o. w N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2717,- (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego).**

UZASADNIENIE

Pozwane M. Sp. z o.o. w N. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 listopada 2016 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 lutego 2016 r., którym zasądzono na rzecz powoda Z. S.A. w K. kwotę 119 212 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2014 r. do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Nie jest wystarczające odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 – nie publ.). Postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapadają bowiem podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z dokonanej przez Sąd Apelacyjny błędnej wykładni przepisów prawa materialnego art. 647¹ § 1 oraz 647¹ § 5 k.c. pozostającej w związku z naruszeniem art. 65 § 2 k.c. Skarżący zakwestionował dokonaną przez Sąd Apelacyjny ocenę, że w okolicznościach sprawy doszło do wyrażenia przez pozwanego w sposób czynny dorozumiany zgody w rozumieniu art. 647¹ § 2 k.c. na zawarcie umowy przez wykonawcę z powodem jako podwykonawcą i podkreślił, że treść wskazanych przepisów sposób wyraźny i zrozumiały określa warunki, na jakich może dojść do powstania solidarnej odpowiedzialności pozwanego inwestora. W uzasadnieniu wniosku skarżący powołał się także na naruszenie art. 65 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię postanowień umowy pomiędzy pozwanym a wykonawcą dotyczących warunków prawidłowego zgłoszenia podwykonawcy.

Dla skutecznego powołania w skardze przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Musi wystąpić kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w braku skutku polegającego na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Uzasadnienie wskazanej przyczyny przedstawione w skardze w oczywisty sposób nie odpowiada tym wymogom. Po pierwsze oparte jest na zakwestionowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i przedstawieniu własnej interpretacji okoliczności faktycznych sprawy, odmiennych od ustaleń poczynionych przez sąd odwoławczy, co w myśl art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest niedopuszczalne. Po drugie w zakresie dotyczącym kwestionowania oceny prawnej skarga jest lakoniczna i w zasadzie ograniczona do przytoczenia przepisów oraz twierdzeń skarżącego o ich niewątpliwym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny. Skarżący powołuje się wyłącznie na stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 lutego 2016 r. (III CZP 108/15, OSNC 2017/2/14), zgodnie z którym skuteczność wyrażonej w sposób dorozumiany zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest uzależniona od zapewnienia mu realnej możliwości zapoznania się

z postanowieniami tej umowy. Czyni to jednak w oderwaniu nie tylko od okoliczności faktycznych sprawy, ale także od dokonanej przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ich oceny prawnej w kontekście jednolitych poglądów wyrażanych w orzecznictwie, w tym w powołanej uchwale. Skarżący pomija także, że wymaganie zgody inwestora na zawarcie umowy wykonawcy z podwykonawcą zostało określone w przepisie art. 647¹ § 2 k.c., którego naruszenia nie zarzucono ani we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani w treści samej skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. 2015 poz. 1804).